

Cerneală și Stele

Kiran Millwood Hargrave

editura rao

Unu

Se spune că în ziua în care a venit guvernatorul au venit și corbii. Toate păsările mai mici și-au luat zborul spre larg, de aceea nu mai există păsări cântătoare în Joya. Doar corbi uriași și zdrențăroși. Obișnuiam să îi privesc cum stau cocoțați pe acoperișuri, cu un aer prevestitor, și încercam să îi înlocuiesc cu pițigoii și aușeii pe care Da îi desena din memorie. Dacă mă străduiam suficient de tare, aproape că îi auzeam cântând.

– De ce au plecat păsările cântătoare, Da? întrebam eu.

– Pentru că au putut, Isabella.

– Dar lupii? Căprioarele?

Da se întuneca la față.

– Se pare că marea este mai primitoare decât acel ceva de care fug.

Atunci Da îmi spunea o altă poveste, despre fata războinică, Arinta, sau despre trecutul mitic al insulei plutitoare Joya, refuzând să mai vorbească despre lupi și despre păsări. Însă eu continuam să pun întrebări, până când a sosit și ziua în care am descoperit de una singură răspunsurile.

Dimineața aceea a început ca una oarecare.

M-am trezit în patul îngust, iar razele soarelui care răsărea începeau să lumineze pereții de pământ ai camerei mele. Mirosul de terci de ovăz ars plutea în aer. Da trebuie să se fi trezit devreme, deoarece era nevoie de mult timp ca oala grea de lut să se încălzească pe foc. O auzeam pe Miss La, găina noastră, scurmând în fața ușii mele, în căutare de firimituri. Avea treisprezece ani, la fel ca mine, însă, dacă pentru o persoană este o vârstă fragedă, în cazul păsărilor, această vârstă înseamnă bătrânețe. Avea penele sure și era atât de morocănoasă, încât până și pisoifului nostru, Pep, îi era frică de ea.

Stomacul a început să îmi chiorăie când mi-am întins brațele. Pep ședează întins peste picioarele mele și s-a pus pe mieunat când m-am ridicat în capul oaselor.

– Te-ai trezit, Isabella? a strigat Da din bucătărie.

– Neața, Da!

– Terciul e gata. Puțin prea gata, aș zice...

– Vin!

Mi-am tras picioarele de sub pisei și i-am netezit blana aspră în locul unde aceasta se zburlise peste noapte.

– Îmi pare rău, Pep!

El a tors și și-a închis ochii verzi.

M-am spălat pe față în ligheanul de lângă fereastră și am scos limba la imaginea din metalul lustruit de deasupra patului lui Gabo, apoi i-am aranjat așternuturile. Erau mai prăfuite cu fiecare zi care trecea, dar măcar erau întinse. „Linia de vorbit“ se arcură lângă perna lui – era o scobitură lungă și subțire pe care Da o făcuse pentru noi prin pereți în sus și de-a lungul tavanului. Era de-ajuns să ne lipim buzele de ea, că vocile noastre o străbăteau și puteam vorbi chiar și atunci când se afla fiecare în patul său.

Trei ani. Atât a trecut de când am stat acolo, ținându-l de mână pe geamănul meu care a dispărut în noapte la fel de repede ca flacăra

unui chibrit ce se stinge. Totuși, reușeam încă să îl invoc. Era floare la ureche.

Nu avea rost să îmi încep ziua tristă. Încercând să scap de aceste gânduri, mi-am tras uniforma de școală pe mine. Mi-era la fel de largă cum îmi fusese și în urmă cu șase săptămâni. Cea mai bună prietenă a mea, Lupe, cu siguranță va râde de mine. „Tot cea mai scundă din clasă ai rămas!“ va zice ea.

Mi-am împletit repede părul nepieptănat, sperând că Da nu va observa că nu mi l-am descâlcit toată vara. Pep se rostogolea pe pat, însă eu nu aveam voie să îl mângâi când purtam uniforma. Învățătoarea mea, señora Feliz, obișnuia să culeagă iritată firele de păr roșcovan de pe hainele mele.

Am dat la o parte perdeaua care ținea loc de ușa a dormitorului meu și am pășit cu grijă peste Miss La, care a scos un cârâit strident atunci când i-am împrăștiat grămada de firimituri. A mijit ochii la mine, apoi m-a ciupit de glezne și m-a fugărit până în camera unde mâncam, stăteam la povești și plănuiam aventuri.

Un bol mare cu terci ars se afla pe masa din lemn de pin, ca un naufragiat într-o mare de hărți. Pe pereți erau lipite alte hărți ale lui Da,

care au foșnit ca o briză vorbitoare când am trecut pe lângă ele.

Mi-am trecut degetul peste ele așa cum făceam în fiecare dimineață, privind cum râurile argintii din Afrik se uneau cu cele din Ægypt; cum Ægypt se agață de golful Europa ca două mâini împreunate peste mare. Pe peretele opus se afla schița coastei Amricii și curenții puternici ai oceanului, botezați cu nume ciudate și minunate: „Cercul înghețat“, „Triunghiul pieritor“, „Marea azurie“. Hărta era pictată într-o nuanță frumoasă de albastru-închis, iar curenții erau cusuți pe ea. Da folosise acul și un fir de ață subțire – auriu pentru „Marea azurie“, negru pentru „Triunghi“ și alb pentru „Cercul înghețat“. Însă dincolo de coasta de est nu se mai afla nimic. Un singur cuvânt descria vidul.

„Incognito.“ Necunoscut.

Aproape că simțeam dezamăgirea lui Da în cerneala de mult uscată cu care fusese scris acest cuvânt. Fluxul nefavorabil îl făcuse să revină mai devreme în Joya, iar Da nu a mai traversat niciodată întinderea sălbatică. Apoi pe insula noastră a venit guvernatorul Adori. Acesta a închis porturile și a transformat în barieră pădurea care se întindea de la o coastă la cealaltă, între satul nostru, Gromera, și restul insulei, izgonindu-i pe

toți cei care se împotriveau regimului său. Satul a fost izolat de restul insulei Joya, iar pădurea a fost înțesată cu țărugi groși și clopote uriașe care să le avertizeze pe gărzile guvernatorului atunci când cineva încerca să o străbată. Nu am auzit niciodată sunând vreun clopot.

Știam că Da visa să umple golurile de pe hărțile lui cu Amrica, în vreme ce eu îmi doream, mai mult decât orice, să traversez pădurea și să cercetez Tărâmurile Uitate care zăceau dincolo de această graniță, deși lui nu i-am mărturisit niciodată acest lucru.

Exista o singură hartă care înfățișa toată insula, iar aceasta era atârnată pe peretele din biroul lui Da. O botezasem „hartă lui Ma“, deoarece fusese lăsată în familia ei de la o generație la alta, poate de pe vremea Arintei, acum o mie de ani. Era aproape un semn că Ma și Da erau făcuți unul pentru celălalt, având în vedere faptul că el era cartograf, iar singura ei moștenire de familie era o hartă.

„Fiecare dintre noi poartă harta vieții sale tatuată pe piele, în felul în care pășim, chiar și în felul în care creștem, spunea adesea Da. Vezi că sângele care-mi curge prin încheietura mâinii este negru, nu albastru? Mama ta zicea

mereu că este cerneală. Sunt cartograf până în măduva oaselor.“

– Adu urciorul!

Vocea lui Da m-a făcut să tresăr, readucându-mă la realitate.

Am tras un scaun lângă rafturi și, cu mare grijă, am luat vasul, pe care l-am așezat pe masă lângă terci. Culoarea lui amintea de verdele pădurii și era special, deoarece era ultimul lucru pe care îl crease Ma. Îl foloseam doar în prima zi de școală și cu ocazia aniversărilor și a sărbătorilor. Da îl punea deoparte și îl spăla cu cea mai mare grijă.

Mi-o aminteam uneori pe Ma – avea ochi negri, era mai mereu zâmbitoare și mirosea a argila neagră cu care lucra, deoarece făcea oale pentru săteni și tot felul de obiecte delicate pentru guvernator. Sau poate doar mi-o imaginam, așa cum îmi imaginam și păsările cântătoare.

– Bună dimineața, micuț! m-a salutat Da, ieșind șchiopătând din bucătărie.

Eu m-am grăbit să îi iau vasul cu lapte și cănila pe care le ținea în mână.